

Sygn. akt VII Ka 707/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Tymosiewicz

przy udziale: prokuratora funkcjonariusza Warmińsko-Mazurskiego Urzędu Celno-Skarbowego w Olsztynie Michała Macocha

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2019 r.

sprawy **A. G. (1)**, ur. (...) w O., córki B. i R. z domu M.

oskarżonej z art. 107§1 kks w zw. z art. 9§3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 1 kwietnia 2019 r., sygn. akt (...)

I utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok

II zwalnia oskarżoną od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VII Ka 707/19

UZASADNIENIE

A. G. (1) została oskarżona o to, że:

1/ będąc Prezesem Zarządu, tj. osobą odpowiedzialną za sprawy gospodarcze i (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. poprzez wydzierżawienie powierzchni w sklepie (...) mieszczącym się przy ul (...) w O. celem organizowania w nim gier na automatach, w dniu 25 stycznia 2017 r. urzędowała bez wymaganego zezwolenia i w miejscu do tego nie przeznaczonym tj. w wymienionym sklepie gry na automatach o nazwach (...) nr (...) oraz (...) nr (...), naruszając dyspozycje określone wart. 6 ust. 1, wart. 14 ust. 1 oraz wart. 23 a ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (tj. Dz. U. 2016, poz. 471);

tj. o przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

2/ będąc Prezesem Zarządu, tj. osobą odpowiedzialną za sprawy gospodarcze i (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. poprzez swoje działanie polegające wydzierżawieniu kiosku bez nazwy i numeru mieszczącego się przy ul. (...) w O. celem organizowania w nim gier na automatach, w dniu 6 lutego 2017 r. urzędowała bez wymaganego zezwolenia i w miejscu do tego nie przeznaczonym tj. w wymienionym sklepie gry na automatach o nazwach (...) nr (...) oraz (...) nr (...), naruszając dyspozycje określone wart. 6 ust. 1, wart. 14 ust. 1 oraz wart. 23 a ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (tj. Dz. U. 2016, poz. 471);

tj. o przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Sąd Rejonowy w O. wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2019 r., w sprawie (...)

I oskarżoną A. G. (1) uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynów z pkt 1i2 z tym ustaleniem, że odstępy czasu pomiędzy nimi nie są długie i za to na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37§1pkt3 kks, opierając wymiar kary o art.107§1 kks w zw. z art.38§1pkt3 kks w zw. z art.37§4 kks wymierzył jej karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w rozmiarze 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na 80 złotych;

II na podstawie art.69§1 kk, art.70§1 kk w zw. z art.20 kks wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 2 (dwóch) lat,

III na podstawie art.72§1pkt 1 kk w zw. z art.20§2 kks zobowiązał oskarżoną do pisemnego informowania Sądu o przebiegu próby co 6 miesięcy,

IV na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci automatów do gier (...) nr (...), (...) nr (...), (...) nr (...) oraz (...) nr (...) przechowywanych w magazynie depozytowym (...) Urzędu Celnego w O. a także środków pieniężnych wyjętych z automatów w kwotach 1155 zł, 725 zł, 125 zł, 275 zł w raz z odsetkami od tych kwot, przechowywanych na koncie bankowych sum depozytowych Izby Administracji skarbowej w O..

Apelacje od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonej A. G. (1).

Obrońca oskarżonej A. G. (1) zaskarżył wyrok w całości i orzeczeniu zarzucił:

- na podstawie **art. 113 § 1** k.k.s, **w zw. z art. 427 § 1 i 2** k.p.k, **oraz art. 438 pkt 2** k.p.k, obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 410 k.p.k, w zw. z art. 7 k.p.k, przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, przede wszystkim dowodu z wyjaśnień oskarżonej złożonych w postępowaniu przygotowawczym w świetle jej stanu świadomości co do charakteru urządzeń A. Q. (1) w zarzucanym okresie podczas gdy z wyjaśnień będących jedynym dowodem w zakresie strony podmiotowej czynu jednoznacznie wynika, że A. G. (1) była przekonana co do legalności prowadzonej działalności, a ponadto upewniały ją w tym opinie prawne i opinia techniczna Instytutu (...), co dla niej, jako osoby nie będącej biegłym specjalistą w zakresie urządzeń elektronicznych, było potwierdzeniem, że urządzenie konkursów na urządzeniach A. Q. (2) nie narusza prawa,

- na podstawie art. 113 §1 k.k.s, w zw. z art. 427 § 1 i 2 k.p.k, w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k, obrazę przepisów prawa materialnego:

1/ art.6§2 k.k.s poprzez brak jego zastosowania w niniejszej sytuacji, kiedy zarzucane zachowania A. G. (1) polegały na działaniu (urządzeniu gier) w wykonaniu tego samego zamiaru i były podjęte w krótkich odstępach czasu, co uzasadniało zgodnie z przywołanym wyżej przepisem przyjęcie wystąpienia jednego czynu zabronionego,

2/ obrazę prawa materialnego- art.37§1pkt3 kks poprzez jego zastosowanie w niniejszej sprawie i przyjęcie, że zarzucane oskarżonej zachowania są ciągiem przestępstw w sytuacji gdy obydwa czyny będące przedmiotem postępowania należało zakwalifikować jako czyn ciągły z art.6§2 kks,

3/ art. 10§4 k.k.s. przez jego niezastosowanie i przyjęcie, że w niniejszej sprawie A. G. (1) nie działała w usprawiedliwionej nieświadomości karalności czynu, w sytuacji kiedy zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy, m.in. opinie prawne, opinia techniczna Instytutu (...), oraz wyjaśnienia samej Oskarżonej uzasadnia przyjęcie działania oskarżonej w błędzie, co stanowi o konieczności uniewinnienia A. G. (1) od zarzucanego jej czynu,

- rażącą niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu kary **6 (faktycznie 4)** miesięcy pozbawienia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat wolności oraz karę grzywny w rozmiarze 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na 80 zł, w sytuacji kiedy przy przyjęciu wystąpienia czynu ciągłego i braku działania oskarżonej w warunkach ciągu przestępstw, przy uwzględnieniu sposobu zachowania się oskarżonej

tak przed jak i po popełnieniu czynu, właściwości i warunków osobistych cele dolegliwości karnej zostaną spełnione poprzez odstąpienie od wymierzenia kary

W oparciu o powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez wydanie rozstrzygnięcia uniewinniającego oskarżoną od zarzucanych jej czynów z uwagi na brak spełnienia się przesłanek warunkujących przyjęcie odpowiedzialności za zarzucane jej przestępstwo; alternatywnie skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez usunięcie z kwalifikacji prawnej podstawy wymiaru kary art.37§1pkt3 kks oraz odstąpienie od wymierzenia kary albo odstąpienie od wymierzenia kary pozbawienia wolności i zmniejszenie wymiaru kary grzywny,

Jednocześnie, na podstawie art. 11 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.p.k. skarżący złożył wniosek o umorzenie postępowania ze względu na niecelowość orzeczenia kary wobec A. G. (1). Podkreślił, że A. G. (1), jak wynika z karty karnej aktualnej na 15 października 2018 r., została co najmniej 126-krotnie skazana za naruszenie art. 107 § 1 k.k.s., a łączna kwota wymierzonych kar wynosi blisko 2 miliony zł. Zdaniem skarżącego cele postępowania karnego zostały osiągnięte, albowiem A. G. (1) już od 10 marca 2017 r. nie prowadzi działalności jako prezes spółki (...) przestrzega porządku prawnego oraz wykonuje wymierzone kary. Skarżący skonstatował ostatecznie, że w świetle tych okoliczności, oraz faktu, że prezesem spółki (...)oskarżona była zaledwie 9 miesięcy, już wymierzone kary są odpowiednią dolegliwością, co czyni dalsze karanie niecelowym.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej jako bezzasadna na uwzględnienie nie zasługiwała.

W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd I instancji w sposób wnikliwy i skrupulatny przeprowadził postępowanie dowodowe i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne prowadzące do przekonania o odpowiedzialności oskarżonej za zarzucany jej czyn. Ocena materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 7 i 410 k.p.k., jest oceną wszechstronną i bezstronną, nie narusza granic oceny swobodnej, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczeniem życiowym oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Swoje stanowisko Sąd I instancji w sposób szczegółowy i przekonujący umotywowował w pisemnym uzasadnieniu. Uzasadnienie to jako pełne, jasne i logiczne, odpowiada wymogom z art. 424 k.p.k., umożliwiając kontrolę odwoławczą zaskarżonego rozstrzygnięcia. W tej sytuacji nie ma potrzeby ponownego przytaczania całości argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którą Sąd Okręgowy podziela i należy jedynie zaakcentować niektóre elementy, które przemawiają za odmową podzielenia wyrażonego treścią apelacji stanowiska skarżącego.

Przede wszystkim odwołując się do dat czynów oraz treści dokumentów jak na k. 185-193 wskazać, że w listopadzie 2016 r. skierowano do oskarżonej informację, że urządzenia typu quizomat po przebadaniu spełniają definicje automatów do gier hazardowych a 3 grudnia 2016 r. Minister Rozwoju i Finansów wydał decyzję w sprawie uznania gier na takich automatach jako podlegającą ustawie o grach hazardowych. Trafnie przy tym Sąd I instancji przyjął, że nie mogło być uznane za wiarygodne tłumaczenie, że oskarżona jako jedyny członek zarządu spółki nie miała świadomości, że taki dokument został spółce przesłany. Podkreślić należy, że A. G. przyznała, że decyzję otrzymali adwokaci reprezentujący spółkę, którzy jednakże nie działają we własnym imieniu ale w imieniu mocodawcy, którym właśnie była spółka reprezentowana przez oskarżoną. Co jednakże istotna oskarżona przyznała, że o decyzji ministra finansów dowiedziała się od adwokatów w styczniu 2017 r. Ponadto bezsporne jest i to, że wymieniona nie posiadała koncesji na prowadzenie kasyna do gry w miejscach kontrolowanych w dniach 25 stycznia 2017 r. oraz 6 lutego 2017 r.

Podkreślić należy także prawidłowość tych ustaleń sądu a quo, które dotyczą losowego charakteru gier urządzanych na automatach opisanych w treści czynów przypisanych, albowiem konkurs wiedzy, urządzany na urządzeniach A. G., w świetle wyników eksperymentu, miał wyłącznie pozorny charakter. Nie zmienia powyższego zapatrywania wskazanie w uzasadnieniu apelacji między innymi na opinie profesora R. Z., które w istocie pomijają okoliczności konkretnego przypadku, jak też całokształt materiału dowodowego ujawnionego w trakcie przewodu sądowego.

Opinie prywatne sporządzone zostały na podstawie dokumentacji charakteryzującej jedynie podobne urządzenia i oprogramowanie bez równoczesnego stwierdzenia na konkretnym automacie jak opisane cechy mają się do rzeczywistego funkcjonowania w konkretnych okolicznościach i w jaki sposób faktycznie są wykorzystywane.

Tym samym Sąd Rejonowy w pełni zasadnie dał wiarę zeznaniom świadka funkcjonariusza Urzędu Celnego G. Ł., który opisał sposób działania Q. oraz przebieg gier. Co istotne organy prowadzące postępowanie przygotowawcze przeprowadziły eksperyment procesy w warunkach najbardziej zbliżonych do tych, w jakim te urządzenia faktycznie funkcjonowały oraz utrwaliły wyniki przeprowadzonych eksperymentów. Te ostatnie czynności potwierdziły, że grający nie ma żadnego wpływu na ustawienie symboli na bębnach w określonej konfiguracji, którą ustawiają automaty na zasadzie przypadku i aby prowadzić grę nie było potrzeby odpowiadania na pojawiające się pytania, przy czym nawet udzielenie prawidłowych odpowiedzi nie gwarantowało jakiegokolwiek wygranej.

Przebieg eksperymentów został potwierdzony w opiniach biegłego sądowego, który wskazał, iż zabezpieczone automaty są urządzeniami elektronicznymi, prowadzenie gier ma charakter komercyjny i umożliwia uzyskanie wygranej rzeczowej w postaci punktów kredytowych umożliwiającej przedłużenie gry lub rozpoczęcie nowej gry bez konieczności wpłaty stawki za udział w grze, umożliwia uzyskanie wygranej pieniężnej, przebieg gry jest niezależny od woli i zręczności gracza.

W świetle powyższych okoliczności, nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego ustalenie Sądu I instancji, iż oskarżona stworzyła możliwość udziału w losowej grze na automacie i że pozostałe twierdzenia oskarżonej w tej kwestii stanowiły jedynie podjętą przez nią próbę uchronienia się przed poniesieniem odpowiedzialności karnej za zarzucone jej w niniejszej sprawie czyny zabronione.

Za nietrafny Sąd Okręgowy uznał zatem także pogląd skarżącego jakoby Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy art. 10 § 4 k.k.s. poprzez nieuwzględnienie, iż oskarżona działała w usprawiedliwionej nieświadomości karalności czynu. Ustosunkowując się do tego zarzutu przede wszystkim stwierdzić należy, iż w przypadku A. G. (1) - prezesa spółki wyspecjalizowanej w prowadzeniu określonej działalności w zakresie intensywnie regulowanym prawem - kryteria posiadania odpowiedniej wiedzy w tym zakresie są zdecydowanie wyższe niż dla każdego innego podmiotu nie prowadzącego w tym zakresie działalności. Zatem A. G. (1) nie może powoływać się na brak świadomości w sytuacji, gdy stosowne przepisy regulują tok postępowania i wskazują podmioty uprawnione do interpretacji prawa w zakresie prowadzonej działalności, których to procedur nie można zastąpić opiniami podmiotów, które nie posiadały ustawowych kompetencji do ocen w zakresie między innymi także losowego charakteru urządzeń i gier na nim prowadzonych. Działania oskarżonej tylko pozornie miały służyć „zalegalizowaniu” prowadzonej działalności gospodarczej.

Zdaniem Sądu oskarżona miała więc pełną świadomość, że urządza gry na automatach wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych, a na jej korzyść w żadnym wypadku nie mogą świadczyć pojedyncze opinie prawne czy wybiórczo wybrane jednostkowe orzecznictwo. Dodatkowo zajmując się organizowaniem gier oskarżona musiała sobie zdawać sprawę, że prowadzenie gry na takim oprogramowaniu jest możliwe tylko w formie kasyna gry i za zezwoleniem, a nie w formie dzierżawy niewielkiej powierzchni, na której ustawiono pojedyncze automaty. Wskazywane przez obronę argumenty należy więc uznać jedynie za przyjętą linię obrony. Zauważyć przy tym należy, że w datach czynów A. G. nadal pełniła funkcję prezesa zarządu Spółki i dopiero w dniu 25 maja 2017 r. wystąpiła o wykreślenie jej z rejestru jako Prezesa Zarządu przedmiotowej Spółki.

Wobec zarzutu zawartego w uzasadnieniu apelacji nie może budzić wątpliwości fakt urządzania przez oskarżoną gier na automatach czego ona przecież faktycznie nie kwestionuje a jedynie podnosi, że działalność z tym związaną prowadziła legalnie.

Odnosząc się do zarzutów związanych z rzekoma obrazą prawa materialnego w zakresie przyjęcia art.37§1pkt3 kk oraz niezastosowania art.6§2 kks, to w ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw do ich podzielenia. Przepis art. 6§2 kks wymaga podjęcia przez sprawcę dwóch lub więcej zachowań, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego

samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności. By z kolei ustalić jedną z tych dwóch przesłanek należałoby w tej kwestii dysponować dowodami pozwalającymi na taką ocenę, skoro wszelkie kwestie związane z elementem subiektywnym rozstrzygać należy identycznie jak w przypadku każdego przestępstwa umyślnego. Ten sam zamiar lub wykorzystanie takiej samej sposobności stanowi jeden z elementów znamion czynu ciągłego i podlega dowodzeniu w procesie karnym na zasadach ogólnych. Trafnie wskazuje Sąd Najwyższy, że zachowanie w wykonaniu tego samego zamiaru musi znajdować odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym i zarazem brak podstaw do „jakiegokolwiek dorozumianego czy domniemywanego przyjmowania działania” w wykonaniu tego samego zamiaru (wyrok SN z dnia 1 lutego 2006 r., II KK 127/05, LEX nr 173663). Zachowanie w wykonaniu tego samego zamiaru stanowi bowiem jeden z określonych w ustawie karnej, konstytucyjnych warunków czynu ciągłego. Niewątpliwie działanie w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności ustalać należy przede wszystkim na podstawie okoliczności i dowodów zebranych w sprawie. W efekcie ustalenie tego samego zamiaru lub takiej samej sposobności w sposób najpewniejszy można poczynić w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego, iż miał taki zamiar lub wykorzystał taką sposobność. Rzecz jednak w tym, co całkowicie pomija apelujący, iż na gruncie przedmiotowego postępowania oskarżona o takim zamiarze lub sposobności w swych wyjaśnieniach nie wspominała i jak się wydaje nie sposób z jej wyjaśnień o takim zamiarze lub sposobności wnioskować, skoro nie przyznała się ona do stawianych jej zarzutów i wyjaśniła, iż w jej ocenie prowadziła ona prawem dozwoloną działalność, gdyż gry prowadzone na przedmiotowym urządzeniu nie miały charakteru losowego, na co miały wskazywać posiadane ekspertyzy i opinie. Argumentacja skarżącego, iż mamy do czynienia z konstrukcją z art. 6 § 2 k.k.s., została oparta na założeniu, że oskarżona jako prezes określonego podmiotu „prowadziła działalność o określonym celu i kierunku” i tym samym w tym wypadku urządzenie gier jest jednym czynem- k. 685.

W tym zakresie uwzględnić jednakże należy różnicę między sformułowaniem „ten sam zamiar” oraz zwrotem „taki sam zamiar” oraz zauważyć, że nie spełnia przesłanki subiektywnej czynu ciągłego przypadek, w którym sprawca podejmuje poszczególne zachowania z nowym, pojawiającym się przed rozpoczęciem kolejnych zachowań zamiarem. W takiej sytuacji sprawca działa co prawda z takim samym zamiarem, lecz w odniesieniu do każdego zachowania innym, co wyklucza spełnienie warunku tożsamości określonego w art. 6 § 2 k.k.s. Trafnie podkreśla się w piśmiennictwie w odniesieniu do przesłanki subiektywnej czynu ciągłego z art. 6 § 2 k.k.s., że nie spełnia tego kryterium ciągłości przypadek, w którym sprawca w odniesieniu do każdego z realizowanych zachowań podejmuje nowy zamiar, a jednocześnie poszczególne zachowania wykonywane są przy wykorzystaniu zmienionych okoliczności (inne podmioty, inne miejsce, inny przedmiot umowy). Taka zróżnicowana konfiguracja okoliczności towarzyszących realizacji poszczególnych zachowań przesądza, że nie zostaje spełnione kryterium subiektywne z uwagi na brak możliwości przyjęcia działania w każdym przypadku w wykonaniu tego samego zamiaru i zarazem nie zostaje spełnione alternatywne kryterium obiektywne określone jako zachowanie z wykorzystaniem takiej samej sposobności (por. T. Grzegorzczak, Kodeks karny skarbowy 2006, s. 122). Zauważyć należy, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 maja 2018 r., sygn. akt III KK 331/17, LEX nr 2518853, wyraził pogląd, który Sąd Okręgowy podziela w pełni, iż warunkiem przyjęcia stanu prawomocności materialnej jest tożsamość czynu, a nie tylko wzajemne podobieństwo, identyczna kwalifikacja prawna, czy pomieszczenie zachowań w tożsamym przedziale czasowym. Uwzględniając fakt, iż przedmiotem czynów było urządzenie gier na automatach w innej miejscowości oraz na innych, indywidualnie oznaczonych numerami seryjnymi, automatach, Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, iż nie zostały wyczerpane wszystkie przesłanki do stwierdzenia zaistnienia tożsamości czynów.

Co istotne, w wyroku z dnia 8 maja 2019 r. w sprawie III KK 77/18 Sąd Najwyższy między innymi stwierdził, że „Skoro urządzenie gry hazardowej w postaci gry na automatach (art. 1 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (t.j. Dz.U. Nr 201 z 2009 r. poz. 1540 ze zm.)) wymaga uzyskania koncesji na kasyno gry (art. 6 ust. 1 ustawy), a koncesja taka udzielana jest w odniesieniu do jednego kasyna, prowadzonego w ściśle określonym (geograficznie) miejscu (art. 41 ust. 1, art. 42 pkt 3 i art. 35 pkt 5 ustawy), to zachowanie osoby, która nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna podejmuje działanie w postaci urządzania gry na automatach w różnych miejscach (miejscowościach, lokalach), stanowi każdorazowo - od strony prawnokarnej - inny czyn, podjęty z zamiarem naruszenia tych przepisów w każdym z tych miejsc”. Analogiczny pogląd wyrażono między innymi w wyroku z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie II KK 307/18.

W tej sytuacji Sąd I instancji winien był zastosować instytucję ciągu przestępstw i tak trafnie faktycznie postąpił przyjmując co do oskarżonej dyspozycję art.37§1pkt3 kks co w konsekwencji wiązało się z koniecznością orzeczenia wobec A. G. przede wszystkim kary pozbawienia wolności, której wykonanie zasadnie warunkowo zawieszono na okres próby.

Określone w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcie o karach nie przekracza stopnia winy oskarżonej oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanych jej czynów. Nadto kara ta spełni ogólnoprewencyjne cele z nią związane. Wymierzając kary Sąd uwzględnił karalność oskarżonej oraz sposób życia oskarżonej. Orzeczone kary winny zapobiec popełnianiu przez oskarżoną przestępstw w przyszłości. Ponadto ustalając wysokość jednej stawki grzywny, Sąd uwzględnił osiągnięte z działalności dochody oskarżonej, jej warunki osobiste i rodzinne a także jej stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe.

Nie zasługiwał wreszcie na uwzględnienie wniosek zawarty w apelacji o umorzenie postępowania wobec oskarżonej na podstawie art. 11§1 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s. Zwrócić należy uwagę, że zgodnie z brzmieniem przepisu art. 11§1 k.p.k. niecelowość karania jako przyczyna umorzenia musi być oczywista. Ustalonym w § 1 art. 11 k.p.k. układem odniesienia jest "rodzaj i wysokość kary prawomocnie orzeczonej za inne przestępstwo". Sąd zatem może przyjąć, że z wypadkiem oczywistej niecelowości karania ma do czynienia wówczas, gdy na przykład zachodzi drastyczna dysproporcja między surową co do rodzaju i wymiaru karą już prawomocnie orzeczoną a relatywnie łagodną karą, która przypuszczalnie byłaby orzeczona w postępowaniu podlegającym umorzeniu. W niniejszej sprawie ostatecznie wymierzona kara grzywny nie odbiega od innych kar grzywnien orzeczonych wobec A. G.. A zatem nie zachodzi dysproporcja pomiędzy wcześniej orzeczonymi karami i tą w niniejszej sprawie. Również analiza przyszłych skutków ukarania m.in. przez pryzmat ewentualnego wyroku łącznego nie pozwala na przyjęcie ustalenia oczywistej niecelowości karania oskarżonej. W ocenie sądu odwoławczego przy ustalaniu oczywistej niecelowości postępowania należy mieć także na uwadze takie okoliczności, jak procesowe i społeczne koszty postępowania, jego znaczenie dla wymiaru sprawiedliwości, a zwłaszcza to, czy umorzenie postępowania nie będzie naruszać społecznego poczucia sprawiedliwości. Właśnie ta skala prowadzonej przez oskarżoną działalności i jej zawodowy charakter prowadzą do wniosku, że umorzenie postępowania na podstawie art. 11§1 k.p.k. naruszałoby społeczne poczucie sprawiedliwości.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy jako prawidłowy i słuszny utrzymał go w mocy. (art.437 § 1 k.p.k. w zw. z art.438 pkt 1, 2 i 4 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.).

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 k.p.k zwolniono oskarżoną od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zważając na jej aktualną sytuację materialną oraz wysokość ciążących na niej obciążeń finansowych.